

14.8. – 28.8.2005

Jak jsme jeli za sluncem a nedostihli moře

Čechy – Německo – Rakousko – **Itálie** – Švýcarsko – **Itálie** – Rakousko – Německo – Čechy

aneb

kolotoulky Itálií léta páně 2005

Balení snad ani nebudu rozebírat, mám poměrně prostorné brašny a rozhodně jsem nebyl výjimkou potvrzující pravidlo, že větší zavazadlo se dá vždycky nacpat s pocitem, že jsou tam jen ty nejdůležitější věci. Takže mě čekalo nemilé překvapení, když jsem v půl šesté ráno čapnul kolo s dobrým úmyslem snést ho dolů do metra. Nu co se dá dělat, kostky byly vrženy. Obratem se dozvídám, že nás možná nevezme s kolama vlak z Plzně – opravdu, u jízdního řádu není ani kolečko, ani kufřík; holt uvidíme. V Plzni jsme se nějak rozprchli a pak se zas hledali, což mělo za následek, že jsme se u vlaku sešli sotva dvě minuty před jeho odjezdem. Nákladní vůz tam naštěstí byl, ještě že jsou na internetovém portálu Idos všechny informace tak správné.

Úplně zbytečný sprintík do Německa na vlak, který jsme stejně neměli šanci stihnout, se nám úspěšně podařilo vyplnit blbinkama – stačilo drobné přibrždění a už jsem ležel na zemi s odřeným kolenem. Plácnul jsem na to náplast na odřeniny, jenže jsem zapomněl, že se dává na čistou nekrvácející ránu, takže jsem pak moc vábně nevypadal.

V Dojčlandu nás uvítali famfárami z nějakého právě probíhajícího festivalu, a přišlo první utrácení €ur. V automatu jsme vyměnili peníze za víkendové jízdenky a započali čekání na další vlak. Pak přišel první boj o místo ve vagónu. Vypadalo to skoro jak metro, akorát že trošku luxusnější, takovéhle vozy holt v Čechách nemáme... Větší problém nastal až ve třetím vlaku, který už plný kol přijel a my také nebyli jediní zájemci o svezení. Brašny musely dolů a následovalo skládání kol do poměrně velkého prostoru pro tento účel určeného. Nacpali se před nás nějakí Helmuti, ze kterých pak vylezlo, že budou vystupovat dřív, takže sotva byla kola narovnaná, začalo přeskládávání. Přesunuli jsme se do druhého patra, kde se na nás začala usmívat obrovská jednička značící, že tam nemáme co pohledávat, takže nakonec nezbylo, než obsadit schody. Po pár dalších drobných zážitcích jsme vystoupili v Garmisch Partenkirchenu a jali se hledat cykloobchod, ve kterém bychom druhý den koupili Karlovi novou kazetu. Večer předtím totiž šikula zjistil, že má téměř nepojízdné kolo. Od nějakého kolisty se dozvídáme, že zítra asi nebude otevřeno, je sice pondělí, ovšem feiertag. Tak jsme zapadli na louku, postavili stany a za počínajícího deště začali vařit knedlíky.

Ráno jsme se probudili do deštivého počasí, které naštěstí brzy ustalo. Posnídali jsme a vyrazili obhlédnout místní cykloobchody, oba pochopitelně zavřené. Karel má holt smůlu a my taky, poněvadž s tou

špatnou kazetou jede jak stará bába. Hned jsme drobátko zabloudili a pak si někdo všimnul otevřeného obchodu, který měl mít už půl hodiny zavřeno. Karlovi servisák za nekřesťanské peníze vyměnil kazetu a ještě něco pošteloval, a mohli jsme vyrazit. Čekal nás, kdo by to byl řekl, kopec. Vydrápali jsme se nahoru a za chvíli přišel zasloužený sjezdík. Dolů to docela frčelo, nebýt aut co nám překážela, a nějak jsme cestou ztratili Martina. Tomu se vydaly brzdové špalky do věčných lovišť a odnesl to i ráfek. Dali jsme si oběd a pak zahulákali na prvního cyklistu, co je zrovinka okolo. Byli už jsme tou dobou v Rakousku, a obětavý cyklista zavedl Honzu do sklepa blízkého paneláku, odkud vyndal celé přední kolo. Začali jsme vymýšlet jak ho přepleteme, když se dobrý muž znovu zjevil, tentokrát ovšem se zadním kolem se sedmikolečkem. Ozkoušeli jsme, že docela funguje, rozpletli staré kolo a vyfotili Martina se zničeným ráfkem. Odjeli jsme několik kilometrů a zmizeli na louce v lese. Mezitím, co na našem jediném ohýnku vznikala večere, možná trochu dílem náhody vznikl na první pohled a až na drobnou vadu celkem správně vypadající výplet. Po večeri se jej za houstnoucí tmy zdařilo i docela vycentrovat.

Asi abychom se nebáli, že náš ohýnek zapálí přilehlý les, začalo, ihned jak jsme zalezli do stanu, pršet. Tak se dělo až do rána, nepříjemné probuzení v osm ráno vypadalo dost beznadějně. Po deváté hodině se ale počasí umoudřilo tak, abychom mohli vyrazit. Martin koupil špalíky, které pak měnil při obědě na plácku před fotbalovým hřištěm. Kdyby se tam někde nacházela kapka rtuti, jistě by neukazovala víc jak deset stupňů. Na to, že jsme si vyrazili za sluncem, docela smutná skutečnost.

Za dalším kopcem se trochu oteplilo; provedli jsme nákup v zúpamárktu a pokračovali v boji s dalšími stoupáními. Na passo Resia jsme konečně překročili hranice do Itálie. Prohlédli jsme si tamní jezero ve výšce 1500m, vyfotili se u cedule a poměrně rychle zase sjeli dolů, kde se teprve po třičtvrtěhodině hledání naskytlo konečně místo na spaní. Po rýži se sojou jsme ulehali s omlazujícím pocitem počínajícího průjmu. Ráno Štrúdla v sedm hodin probudily zvony, začal vařit a pomalu probudil zbytek tábora. V pekelné zimě jsme nedočkavě pozorovali na nedalekém svahu blížící se sluneční paprsky, kterým jsme se nakonec vydali v ústřety.

Pokochali jsme se naposledy pohledem na horu, na jejímž vrcholku ještě ležel sníh, oblékli krátké hadry a vyrazili hurá na passo Stelvio. Za chvíli se kolem nás začali prohánět silničkáři, jiné kolo než karbonové jsem tam snad neviděl. Několik málo jsme jich naopak předjeli my.

Zpočátku byl kopec snesitelný, ale od poloviny už mi nezbylo než zařadit nejlehčí převod a rvát to dalších 15km s vědomím, že lehčí převod nemám. Postupně zmizely stromy kolem silnice a před námi se vynořilo celé stoupání, cik cak pěkně kilometr převýšení. Krom toho se otevřely pěkné výhledy na ostatní hory, byla vidět i ta se sněhem. Slunce pánilo, na těle se vytvořila milimetrová vrstva a mozek pomalu přestával pracovat – jenom šlapat a nemyslet. Na vrcholku ve výšce 2757metrů jsme si nechali vytisknout diplomy, pořídili několik fotek a hurá zase dolů. Špalky tekly, kotouče se pálily, až se kopec zmenšil. Dole se nám kvůli pitomé silnici pro motorová vozidla zas nějak ztratila naplánovaná trasa, ale vše dobře dopadlo a my mohli navečer zajet do Švýcarska přenocovat a podívat se na kruhový viadukt. Karel furt dělal problémy a drahoty, tak jsme zatočili do lomu a vyrazili se na viadukt podívat sami a bez brašen. Zastihli jsme tam dokonce i vlak. Po očištění v potoce jsme se rozjeli zpět do lomu na večeri, kaši s lančmítem. Spát se dalo jen pod noční oblohou, přesto se však osádky dvou stanů rozhodly pro jejich stavbu.

Ráno nám v sedm hodin udělalaly budiček zvony, které krátce po odbítí časové značky počaly zřejmě se svoláváním lidí do kostela. Posnídali jsme polévku a po úděsné době balení se vydali na další cestu. Slabou čtvrt hodinu poté, potažmo už zase v Itálii, se před námi vynořil romantický desetikilometrový kopeček, kde jsme zase ztratili naši Karolínu. Za odměnu to pak začalo zase klesat. Nebo možná za trest, neboť jsme sklesali hrozně dolů. Po nákupu jakýchsi tmavých baget a chlebů zase začalo stoupání. Snad horší než to na Stelvio. Vojtovi cestou začalo hrabat ze sluníčka, vyplancal všechnu energii a pak málem nedojel nahoru. Projeli jsme dvěma vesnicemi, zahulákali pozdrav na domorodce, zkusili přemluvit psa a kozy aby šli s námi a pak už byl jen les a krpál, který stoupal neznámo kam. Tedy neznámo kam – no stoupal na passo Crocedomini v nadmořské výšce 1895m. Provedli jsme hromadné převlékání a spustili se po úzké silničce na cestu dolů. Ještě v kopci se vedle nás zjevil ostrůvek s tábořištěm, kde jsme pro tuto noc zakotvili. Ráno jsme, nebýt díry v mém zadním plášti, hladce sjeli až k lago di Garde. Tam naši borci hodinu a půl nakupovali a pak jsme začali objíždět jezero. U silnice byla značka podobná naší dálnici, nedbaje jí jsme ale vjeli do tunelu. A pak další a další, vepředu byl zemák, který to rval jak s tempomatem na 35km/h. Legrace ale nastala až v jednom delším neosvětleném, kde dostal Karel geniální nápad začít brzdit. Snad jen

zázrakem jsme do něj nenalítli. Za jedním tunelem jsme naskákali do vody, opláchni vrstvu potu a soli, snědli pár fiků a pokračovali dál.

Večer se naším nocležištěm stala jedna zapadlá veřejná pláž, večeri pak těstoviny se sýrem a pokusem o kečup. Zalili jsme müsli na ráno a odešli na výlet pro zmrzlinu. Bylo devět hodin a až na restaurace bylo ve městě úplně mrtvo. Poslední kapka naděje na objevení jiné zmrzliny než té balené dohasla, když se už na zpáteční cestě kdesi vedle nás v kopci objevilo světýlko: a bylo to přesně takové světýlko, které jsme hledali, světýlko u zmrzlináře. Dva hodně poctivé kopečky sice stály Euro padesát, ale zmrzlina stála za to. Honza mezitím úspěšně donutil foťák pořídít snímek měsíce nad lago di Garde, v kalendáři jsem pak našel, že toho dne byl dokonce zrovna úplněk. Perličkou večera pak měla být světlice, která však Honzovi sice odstartovala, ale vlivem špatného skladování v tak vlhkém prostředí nezačala svítit. Škoda. Stany jsme nestavěli a mnoho nezbyvalo, abychom zmokli – někde v dálce byla v noci vidět bouřka.

Děšť na sebe nenechal dlouho čekat, první sprška přišla hned jak jsme vyjeli. A potom další a další, vždy jsme hodinu jeli a hodinu se schovávali. Během jedné zastávky jsme v cukrárně u Vivaldiho pojedli další zmrzlinu.

Večer zase ne a ne najít místo na spaní, až jsme někdy v půl osmé narazili na olivový háj. Večeřeli jsme kaši s fiky. Já, Vojta a Mirek jsme zase nestavěli stan, takže už ve dvě ráno začalo pokapávat. V pět už jsme museli postavit stan, a jen co jsme do něj vlezli, tak přestalo. Ovšem ne na dlouho, ráno nás čekal vydatný déšť, snídaně a spánek do oběda. Zdálo se mi o tom, že vyšlo slunce a vyrážíme. A pak jsem se probudil a ... přšelo. Karel to nevydržel a začal venku tancovat tanec slunce, a asi po dvou hodinách jeho jančení, nikoli jeho zásluhou, přestalo pršet. Na kola jsme sedali už v půl páté a ujeli jsme dlouhých padesát kilometrů, během kterých jsem musel vyměnit svůj již nepoužitelný plášť za plášť, co nám daroval Rakušák při Martinovu defektu.

Najít nocleh v Trentu nebylo nejjednodušší, stejně tak jako uvařit rýži. Připálený flek na dně vydržel až do domácího zásahu drátěnkou. Ráno jsme nalačno vyrazili koupit čerstvou snídani. Hned první zavřený obchod v nás vyvolal vzpomínku na svátek v Německu, nicméně další obchod už otevřený byl. Vyměnili jsme prasklý Mirkův drát a započali jsme snídání na zemi před nevěřícími zraky nákupčtivých Italů. Jen jsme dojedli, začalo pršet. Já a Králíci jsme nasadili pláštěnky, ostatní, nemaje takových vymožeností, vystavili dešti své bundy. V dešti jsme jeli až do oběda na

nějakém zimním stadionu. Chtěli jsme si dát pizzu, ale bylo zavřeno, takže jsme se s drkotajícími zuby pustili do vlastních zásob. S dobrým úmyslem uvařit teplý čaj jsem přeskočil plot od zahrádky, odpojil zalévací hadici a natočil vodu do lahve. Nad vařičem se obratem strhla bitva o místo, nesmyslná, neboť od něj teplo stejně nebylo. Po dovaření vody se někteří jedinci začali vyhřívat nad samostatným vařičem, a Honza si po neúspěšném pokusu o zapálení obalu od sýra všimnul nedaleko ležícího kusu papíru. Duch pyromana se v něm nezapřel a za chvíli jsme měli na zemi malý ohýnek. Přiložili jsme co se dalo, ohřáli se a naštěstí nikým nepřistiženi zmizeli v opět sílícím dešti.

V kopci někde u Moeny vytvářela a udržovala sličná carabinieri zaskakující za nefunkční semaforey kolonu v protisměru. Lidé z automobilů na nás koukali jako na nový záhadně zjevený domněle vyhynutý druh zvířátka uzavřený v ohradách zoologické zahrady. Dívali se na nás s otevřenými ústy, tak jsme na ně taky začali dělat obličej. V koloně stojící novináři začali vytahovat digitální fotoaparáty a přenosné počítače, aby do naučných článků místních časopisů zachytili mimiku záhadných tvorů. Po několika zablýsknutích z interiérů plechových miláčků jsme konečně kolonu opustili. Natočili jsme v hotelu vodu, zauvažovali, zda je nepřemluvíme, ať nás nechají za euro spát na chodbě, a začali hledat reálné místo na spaní. Zemák objevil luxusní seník, jistě nejlepší místo kde jsme spali. Dovnitř vlezl větrací dírou asi tři metry vysoko a uvnitř objevil žebřík, takže jsme dovnitř vlezli pohodlně i s brašnami.

Jeden pár obětavců uvařil venku vyvrtné špagety, tedy makarony, jedli jsme je ale už v suchu uvnitř. Celou noc zas propršelo a ráno nebylo jiné, takže línější část z nás nechtěla vyrazit ani v době, kdy venku už jen mrholilo. Když déšť konečně ustal, nastala doba na balení. Vyskákali jsme ven, hodili dovnitř žebřík, vyfotili se spolu se seníkem a začali se drápat na passo Fedaiia, ze kterého měl cestou dolů vzniknout nový rychlostní rekord kolotoulek. Mně už v tu dobu dosluhovaly brzdové špalky, takže jsem jel pomalu, ale Mirek vytáhl celkem slušných 91 km/h. Zimu, která do mne vlezla cestou dolů, jsem nemohl odpudit až do večere. K té byly zase špagety, tentokrát ovšem přejeté parním válcem. Můj spánek pod polojasnou noční oblohou tentokrát nebyl vytréstán deštěm, ale ráno jsem se docela divil, že ze mně není kus ledu.

Další den jsme jeli dlouho s kopce a po rovině směrem na Brenner do Rakouska, a pak dále k Innu do Innsbrucku. Jelikož jsme se z několika

zdrojů dozvěděli, že jsou v Rakousku povodně, byli jsme zvědaví, jak to tam bude vypadat, neboť jsme cestou nijak extrémně rozvodněné řeky neviděli, i když je pravda, že horské potůčky měly poněkud jinou barvu než před týdnem. Než jsme se z Innsbrucku vymotali, najeli jsme tak dvojnásobek potřebné vzdálenosti. Inn se do města nerozlil, ale voda vypadala skutečně nechutně. Za Innsbruckem jsme zaparkovali, nakradli něco mrkví a pojedli tortelini. Zase jsem nepotlačil touhu po větší volnosti než mi poskytuje stan, a tak jsem se v noci budil s kompletně rosou promáčeným spacákem, který ani moc nehřál.

Ráno jsme zanedlouho, skryti za vozy vojáků, vjeli na silnici se zákazem vjezdu. Byl to zrovna úsek nízko u vody, dost na to, aby se voda dostala i přes silnici. Z vytopených obchodů akorát vyndávali ven zboží, a na parkovišti jsme spatřili pár automobilů celých hnědých od bahna. Jeli jsme téměř po rovině, je to skvělý pocit vidět okolo ty vysoké hory a nemuset se na ně drápat. Přejeli jsme do Německa, kde na nás Helmuti stále troubili, ať jedeme po cyklostezkách, což se vzhledem k provozu na nich fakt nedalo. Po dlouhé době jsme se zas jeli vykoupat, a to do jezera Chimsee. Nejprve jsme dojeli k nějakému přístavišti, odkud nás kolem procházející Němec posílal jinam. Moc jsme mu nerozuměli, jen že máme jet doprava a že je tam někde třicet čísel vody. Vydali jsme se po stezce a najednou jsme byli až po brašny ve vodě, aha, tak tohle myslel. Asi nám říkal, že máme jet po silnici. Vyfotili jsme svůj průjezd vodou, posloužili páru Němců jako cíl jejich fotoaparátu a pokračovali hledáním příhodnějšího břehu. Po několika placených koupalištích, když už jsem ani nevěřil že vedle nás jezero stále ještě je, kde se vzal tu se vzal pěkný plácek s lavičkou až ve vodě. Zamořili jsme přílehlou část jezera pětidenní špínou, vyprali pár kusů oděvu a pojedli svačinu. To bude lahodné spaní, konečně se jednou nepřilepíme ke spacáku.

K večeru, když mělo proběhnout tankování vody, zastavili jsme u kašny. Jenže na ní bylo napsáno kein trinkwasser, tedy ne že bychom si mysleli, že dříve nabíraná voda byla lepší, ale raději jsme šli do hospody. Po dlouhém dohadování, že chceme vodu z kohoutku a ne minerálku, došlo na otázku odkud jsme a kam jedem. Okolo jdoucí servírka se raději ještě jednou německy zeptala jestli správně rozuměla, a na odpověď, že jsme opravdu z Čech, se k našemu překvapení nechala slyšet „já taky“. Jako místo ke spánku jsme vybrali loučku u lesa, na které nás asi zahlédl místní traktorista, který za námi poslal vyjednávat svého syna. Přijel na kole,

pozdravil a začal něco mumlat německy. Zeptali jsme se, zda by nešel přepnout jazyk na angličtinu, na což odpověděl že anglicky moc neumí. Než stačil složit první anglickou větu, zeptal se ho náš bouchač Karel, jestli má nějaký problém. Prý že jo; nakonec jsme se dohodli, že když ráno do deseti zmizíme, tak je to v pohodě. Povečeřeli jsme rýži s tuňákem, zalezli do stanů a začalo, jako obvykle, pršet.

V pátek dopoledne přišel Mírek o další dva dráty, jejichž výměna proběhla na nedaleké benzínce. Tato malichernost však zřejmě neměla být koncem problémů: hodinu po obědě zastavil Honza, který na první pohled zjistil problém – totéž co Martin minulý týden, probržděný ráfek. Byli jsme zrovna v nějaké vesničce cestou k Pasovu, a široko daleko žádné město, kde by se dal předpokládat výskyt servisu. Vojta si procvičil svoji zásobu Německých slovíček a vyzvěděl, kde by se mohlo dát něco na kolo nakoupit. Spolu se Zemákem vyrazili pro ráfek, zatímco my začali likvidovat ten starý. Cesta do prodejny byla prý zajímavá, každý je posílal někam jinam. Nebyl to žádný servis, spíše takový supermarket, ale nakonec se ráfek někde ve skladu našel. Na další cestu jsme vyjeli až deset minut před sedmou, takže nezbylo než provést obvyklý večerní rituál, sehnat vodu a někde se ubytovat. Během těch pár kilometrů ještě stačil prasknout další drát, čemuž už nebyla věnována pozornost.

Uvařili jsme 12 porcí bramborové kaše z prášku, zkonsumovali spolu s kilem sekané, a se stále stejným hladem začali stavět stany. V noci nám začal po stanu pobíhat jakýsi brouk, snad chrobák, což vydávalo hrozný hluk. Možná že venku ještě k tomu běhaly myši, možná si vystačil sám brouček. Každopádně když ho Štrudl začal rozsvíceným telefonem vyhánět ze stanu, což se asi po dvou minutách nakonec podařilo, nastal docela klid. Ráno nás konečně probudilo sluníčko, inu jedeme domů, tak co by nebylo hezky, když jsme za sluncem jeli celou cestu. Když za námi během balení přijel zemědělec v traktoru, přemýšleli jsme, zda chce odvézt stany nebo kola. Ale naštěstí šel jen obhlédnout louku za rohem pole s kukuřicí.

Za slunečného počasí jsme dojeli do Pasova, kde na odbočkách z hlavní silnice stály zákazy vjezdu s nápisem hochwasser, Inn i Dunaj měly zajímavou barvu, a na druhém břehu Dunaje, než jsme jeli my, sahala voda až k domům. Rychle jsme odsud zmizeli a začalo dlouho očekávané stoupání. Už od Pasova byly na cedulích ukazujících cestu domů oválky s nápisem CZ, takže má člověk takový bezděčný pocit, že už je skoro doma, a přitom je to ještě docela dálka. A tak jsme se s touto iluzí drápali

dál do kopce k přechodu ve Strážném. Celníci nás nechali projet bez zastávky, a tak jsme sáhli po brzdách až u benzínky. Účastníci akce Chorvatsko zatoužili po vzpomínkové bagetě, kterou si u této benzínky také dali. Rychle jsme ji snědli, vyhandlovali s Martinem pár věcí a on vyrazil stíhačku do Volar na vlak. Nějak se mu stýskalo po domovu a po učení. My pak také pomalu nasedli, za stálého slunce a bez jediné kapky deště přešli Šumavu a za nějaký čas už hledali ve Strakonických příhodnou restauraci se zahrádkou.

Zabarikádovali jsme vstup koly a jali se vybírat pořádný pokrm. Nezastavili jsme zrovna v nejlevnějším kraji, ale to nám bylo zrovna téměř fuk. Pojedli jsme, popili, provětrali peněženky a vyjeli hledat poslední nocležiště. Posloužila nám hned první odbočka za Strakonice, která nás dovedla ke kupě slámy. Zemák se bál myši a komárů, tak si postavil stan, ostatní spali venku. Mírek si vylezl nahoru na kupu a asi udělal dobře, neboť po nás dole v noci lezly myši.

Obavy, že poslední prázdninovou neděli bude Strakonická silnice totálně ucpaná, se naštěstí v deset dopoledne, kdy jsme tudy jeli, se nesplnily. Provoz sice postupně houstl, ale v pohodě jsme dojeli do Dubence, ve kterém jsme poobědvali. Dále naše cesta bez nehod vedla po malých silnicích vesnicemi kolem dálnice. Vyšplhali jsme ještě pár kopců, mezi nimi i andělské schody. Před Kuchařem nás konečně potkala paní Králová, která nám dodala poslední potřebnou energii v podobě buchty. Vyjeli jsme předposlední passo Ořech, v Řeporyjské hospodě rozdělili peníze a přes passo Makro se vydali každý svou cestou domů. A večer v předpovědi počasí nebyl nad Itálií jediný mráček.